



Praha 19. ledna 2023

Č. j.: MZDR 854/2023-2/PRO



MZDRX01MY58E

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo zdravotnictví (dále jen „ministerstvo“) jako příslušný správní orgán ve smyslu § 89 odst. 1 ve spojení s § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“), a v souladu s § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „informační zákon“), rozhodlo v řízení o odvolání vedeném podle správního řádu

takto:

Rozhodnutí Státního zdravotního ústavu (dále také jen „povinný subjekt“ nebo „SZÚ“) ze dne 16. prosince 2022, sp. zn. SZU/15681/2022, kterým byla odmítnuta žádost **MVDr. Evy Mertlíkové, nar. bytem**

(dále také jen „žadatelka“), podaná dne 21. listopadu 2022, podle informačního zákona, **se k odvolání žadatelky podanému dne 20. prosince 2022, podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu**

ruší a věc se vrací povinnému subjektu k novému projednání.

Odůvodnění:

I.

Dne 21. listopadu 2022 žadatelka požádala SZÚ o poskytnutí následujících informací:

1) uvedení vědecké práce, včetně konkrétních citací z ní, která pomocí vědecké metody jednoznačně prokázala existenci viru HIV,

2) uvedení vědecké práce, včetně konkrétních citací z ní, která pomocí vědecké metody jednoznačně prokázala, že virus HIV způsobuje onemocnění AIDS,

3) uvedení vědeckých prací, včetně konkrétních citací z nich, které pomocí vědecké metody jednoznačně prokázaly, že virus HIV se přenáší: a) sexuálním kontaktem s infekční osobou, b) sdílením injekčních jehel a roztoků u injekčních uživatelů drog a c) vertikálním přenosem z matky na dítě,

4) uvedení vědecké práce, včetně konkrétních citací z ní, která pomocí vědecké metody jednoznačně prokázala existenci viru hepatitidy B,

5) uvedení vědecké práce, včetně konkrétních citací z ní, která pomocí vědecké metody jednoznačně prokázala, že virus hepatitidy B je původcem hepatitidy typu B,

6) uvedení vědecké práce, včetně konkrétních citací z ní, která pomocí vědecké metody jednoznačně prokázala, že virus hepatitidy B se přenáší kontaktem s krví nebo jinými tělesnými tekutinami infikované osoby,

7) uvedení vědecké práce, včetně konkrétních citací z ní, která pomocí vědecké metody jednoznačně prokázala existenci viru hepatitidy C,

8) uvedení vědecké práce, včetně konkrétních citací z ní, která pomocí vědecké metody jednoznačně prokázala, že virus hepatitidy C je původcem hepatitidy typu C,

9) uvedení vědecké práce, včetně konkrétních citací z ní, která pomocí vědecké metody jednoznačně prokázala, že virus hepatitidy C se přenáší kontaktem vlastní krve s krví nakaženou,

10) uvedení vědecké práce, včetně konkrétních citací z ní, která pomocí vědecké metody jednoznačně prokázala, že původcem syfilis je *Treponema pallidum*,

11) uvedení vědeckých prací, včetně konkrétních citací z nich, které pomocí vědecké metody jednoznačně prokázaly, že *Treponema pallidum* se přenáší na další osoby: a) pohlavním stykem, b) vertikálním přenosem z matky na dítě a c) kontaminovanými předměty.

SZÚ reagoval písemností ze dne 24. listopadu 2022, spis. zn. SZU/15681/2022 - Oznámením o výši úhrady za poskytnutí informací v souladu s § 17 odst. 3 informačního zákona (dále jen „napadené oznámení“).

V tomto oznámení SZÚ sdělil žadatelce požadavek na úhradu nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání požadovaných informací ve výši celkem 45.000,- Kč. Ohledně konstrukce výše úhrady SZÚ odkázal na ceník-sazebník úhrad za poskytování informací, zveřejněný na internetové stránce www.szu.cz (dále jen „sazebník úhrad“), spolu s výpočtem, jak bylo k celkové částce požadované úhrady dospěno, a to součinem částky 75 (počtem hodin) a částky 600 Kč (jako hodnoty mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací za každých 60 minut).

Žadatelka následně dne 28. listopadu 2022 podala proti napadenému oznámení stížnost ve smyslu § 16 odst. 1 písm. d) informačního zákona.

Ministerstvo zdravotnictví rozhodnutím ze dne 13. prosince 2022 výši úhrady, která byla stěžovatelce sdělena napadeným oznámením snížilo na 0 Kč, a to z důvodu nedostatečného odůvodnění výše úhrady, tedy pro nepřezkoumatelnost.

Povinný subjekt v návaznosti na tyto úkony žádost vyřídil rozhodnutím o odmítnutí žádosti ze dne 16. prosince 2022, č.j. SZU/15681/2022, které bylo doručeno žadatelce téhož dne, tj. dne 16. prosince 2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Odvoláním ze dne 19. prosince 2022 žadatelka napadla rozhodnutí o odmítnutí žádosti (dále jen „odvolání“).

Odvolání bylo podáno řádně a včas.

Žadatelka ve svém odvolání namítá následující:

SZÚ v napadeném rozhodnutí uvedl § 2, odst. 3 informačního zákona, který zcela účelově zkrátil a upravil podle své potřeby jen proto, aby vyhovoval potřebám a argumentaci SZÚ a ten nemusel žádosti o informaci řádně vyhovět. Z celého znění § 2 odst. 3 informačního zákona není nikde zřejmý jediný důvod, na základě kterého by SZÚ mohl tuto žádost odmítnout.

SZÚ neuvedl žádné řádné odůvodnění, na základě kterého žádost o informace odmítl. Navíc se tím dopustil odborně a eticky velmi pochybného jednání.

SZÚ navíc za účelem zodpovězení jednoduchých a jasných dotazů žadatelky zcela jistě nemusí vypracovávat rešerše. Stačí, aby SZÚ uvedl pouze vědecké práce a konkrétní citace z nich, ze kterých by bylo zřejmé zodpovězení dotazů. Požadavek na uvedení konkrétních citací žadatelka uvedla z toho důvodu, aby SZÚ např. nezaslal jen obecné a důkazně bezcenné dokumenty, ve kterých by požadované vědecké důkazy uvedeny nebyly.

SZÚ dále uvedl: „Jedná se o otázky, na které by bylo možné odpovědět za vynaložení mimořádně rozsáhlého vyhledávání a jeho následného zpracování.“

*Vzhledem k tomu, že součástí SZÚ je Centrum epidemiologie a mikrobiologie, pod které spadají Národní referenční laboratoř pro HIV/AIDS, Národní referenční laboratoř pro virové hepatitidy a Národní referenční laboratoř pro diagnostiku syfilis, tak SZÚ by měl mít dostatek odborníků, pro které by zodpovězení dotazů žadatelky zajisté neměl být problém. V žádném případě by nemělo trvat 75 hodin. Pro veřejnost je naopak velmi znepokojující fakt, že SZÚ se všemi svými odborníky tyto zcela základní a zásadní otázky ohledně existence, patogenity a přenosu viru HIV a viru hepatitidy B a C, a patogenity a přenosu bakterie *Treponema pallidum* dosud zpracovány nemá, zvláště když byl SZÚ zřízen k přípravě podkladů pro národní zdravotní politiku, pro ochranu a podporu zdraví, k zajištění metodické a referenční činnosti na úseku ochrany veřejného zdraví, k postgraduální výchově v lékařských oborech ochrany a podpory zdraví atd., a když v ČR koordinuje a odborně zaštiťuje Evropský týden testování na HIV a žloutenky, přičemž provozuje webové stránky www.tadyated.com, na kterých nabízí bezplatné testování na HIV, hepatitidu typu B a C a syfilis, spolu s bezplatnou národní linkou pomoci AIDS a internetovou poradnou zaměřenou na „Otázky spojené s problematikou HIV/AIDS, testování na infekci HIV/AIDS a další pohlavně přenosné nemoci“ na webových stránkách <http://www.prevencehiv.cz/>.*

SZÚ uvádí na svých webových stránkách a materiálech řadu tvrzení o HIV/AIDS, hepatitidě B a C a syfilis, ke kterým však nejsou uvedeny zdroje na vědecké práce, které by tato tvrzení prokazovaly. Žadatelka tedy pouze požadovala uvedení vědeckých prací, ze kterých SZÚ při vytváření svých odborných materiálů a při poradenské činnosti vychází. Opět je velmi znepokojivé to, že pro SZÚ je tak velkým problémem si tvrzení, která veřejně prezentuje, důkazně obhájit.

Otázkou je, zda odborníci ze SZÚ tyto vědecké důkazy opravdu neznají, anebo je nemohou uvést proto, že tyto důkazy prostě neexistují. Žadatelka tedy odborníkům ze SZÚ pomůže alespoň se zodpovězením otázek, které se týkají vědeckých důkazů existence viru HIV, jakožto údajného původce onemocnění AIDS.

Za objevitele viru HIV jsou považováni Luc Montagnier, Françoise Barré-Sinoussi a kol., kteří obdrželi za objev viru HIV v roce 2008 Nobelovu cenu za fyziologii a lékařství. Studií, která to údajně prokazuje, je studie *Isolation of a T-Lymphotropic Retrovirus from a Patient at Risk for Acquired Immune Deficiency Syndrome (AIDS)* v časopise *Science* z 20. května 1983.

Tato studie však vědecké důkazy existence viru HIV neobsahuje. To je evidentní pro kohokoli, kdo si je přečte a údajné důkazy kriticky posoudí. Případně si každý může prostudovat dokumenty *A CRITICAL ANALYSIS OF MONTAGNIER'S 1983 „SEMINAL“ PAPER* nebo *A critique of the Montagnier evidence for the HIV/AIDS hypothesis*, jejichž autoři studii Luca Montagniera a kol. podrobně rozebrali a uvedli jasné argumenty proti tvrzením v ní uvedeným.

Také z výroků samotného Luca Montagniera v rozhovoru z roku 1997 je zřejmé, že důkazy pro virus HIV jsou pouze nepřímé (jako např. detekce reverzní transkriptázy, která však není pro retroviry specifická, dále nález protilátek proti viru HIV, které nejsou specifické pro virus HIV atd.), nebyla provedena izolace a purifikace viru HIV, není jisté, zda částice na snímcích z elektronového mikroskopu jsou částicemi retroviru, zda se jedná o původce onemocnění AIDS atd.

Dalším, kdo je v souvislosti s objevem viru HIV spojován, je Robert C. Gallo. Ten údajně prokázal, že virus HIV je původcem onemocnění AIDS. Robert C. Gallo a kol. publikovali ve stejném vydání časopisu *Science* z 20. května 1983, ve kterém publikovali svou studii také Luc Montagnier a kol., studii *Isolation of Human T-Cell Leukemia Virus in Acquired Immune Deficiency Syndrome (AIDS)*.

Robert C. Gallo a kol. publikovali další 4 studie ve vydání časopisu *Science* ze 4. května 1984, ve kterých údajně prokázali, že virus HTLV-III (dřívější název pro virus HIV) je původcem AIDS:

- *Detection, Isolation, and Continuous Production of Cytopathic Retroviruses (HTLV-III) from Patients with AIDS and Pre-AIDS.*
- *Frequent Detection and Isolation of Cytopathic Retroviruses (HTLV-III) from Patients with AIDS and at Risk for AIDS.*
- *Serological Analysis of a Subgroup of Human T-Lymphotropic Retroviruses (HTLV-III) Associated with AIDS.*
- *Antibodies Reactive with Human T-Lymphotropic Retroviruses (HTLV-III) in the Serum of Patients with AIDS.*

Ani jedna z těchto studií však žádný důkaz existence a patogenity viru HIV (HTLV-III) neobsahuje.

Podrobný rozbor studií Roberta C. Gallo a kol. je uveden např. v dokumentu *Has Gallo proven the role of HIV in AIDS?*. Přesto bylo 23. dubna 1984 na tiskové konferenci za účasti Roberta C. Gallo oznámeno: „Byla nalezena pravděpodobná příčina AIDS.“ Důkazy, které by prokazovaly, že příčinou AIDS je virus HIV, však do dnešního dne nebyly předloženy.

Proto je opravdu zarážející, že SZÚ, Ministerstvo zdravotnictví a další odborné instituce v ČR a zahraničí neustále tvrdí, že virus HIV existuje a je původcem AIDS. Přitom je naprosto

zřejmé, že „příznaky AIDS“ byly a jsou způsobeny úplně jinými faktory, mezi něž patří také velmi toxické „léky“ na AIDS.

SZÚ ve svém odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informaci neuvedl žádné řádné důvody pro odmítnutí žádosti, přičemž znění § 2, odst. 3 InfZ si SZÚ účelově podvodným způsobem upravil podle své potřeby. U odborné instituce financované z peněz daňových poplatníků je takové chování opravdu znepokojivé. Výmluva na nutnost „vynaložení mimořádně rozsáhlého vyhledávání a jeho následného zpracování“ je zcela absurdní, vzhledem k tomu, že důkazy pro existenci, patogenitu a přenos viru HIV a viru hepatitidy B a C, a patogenitu a přenos bakterie *Treponema pallidum* by měl mít SZÚ dávno zpracované. Navíc dříve uvedené tvrzení, že SZÚ by ke zpracování potřeboval 75 hodin, je nereálné a jenom ukazuje na neefektivitu práce odborníků SZÚ.

Pokud SZÚ a Ministerstvo zdravotnictví nejsou schopny výše uvedené důkazy předložit, měly by hypotézu HIV/AIDS a dalších údajných „virových“ onemocnění, stejně jako údajných původců bakteriálních onemocnění, přehodnotit a přezkoumat. V opačném případě by se dopouštěly nesmírně závažného vědeckého a etického pochybení.

II.

Ministerstvo, jako odvolací orgán, primárně zkoumalo, zda napadené rozhodnutí splňuje požadavky vyplývající z § 89 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 písm. b) informačního zákona.

Odvolací orgán na rozdíl od přezkoumávání správnosti napadeného rozhodnutí, kdy se řídí rozsahem daným námitkami odvolatele, zkoumá soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy v celém rozsahu bez ohledu na skutečnost, zda byla nezákonnost rozhodnutí žadateli (resp. odvolateli) namítána či nikoliv.

Ministerstvo v této souvislosti konstatuje, že se povinný subjekt dopustil pochybení, které způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Ministerstvo se touto vadou blíže zabývá v čl. III. tohoto rozhodnutí, na který tímto odkazuje.

III.

V napadeném rozhodnutí povinný subjekt uvádí, že se jedná o otázky, „na které by bylo možné odpovědět za vynaložení mimořádně rozsáhlého vyhledávání a jeho následného zpracování. Ministerstvo jako nadřízený orgán rozhodl o snížení úhrady na 0 Kč, toto rozhodnutí se týká pouze výše úhrady, nikoliv povinnosti informace poskytnout. Důvody zamítnutí úhrady jsou navíc formálního nikoliv materiálního charakteru.“

Dále povinný subjekt uvádí, že „dle § 2 odst. 3 informačního zákona se zákon nevztahuje na poskytování informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování. Provádění rešerší je upraveno v § 4 odst. 3 zákona č. 257/2001 Sb., o knihovnách a podmínkách provozování veřejných knihovnických a informačních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „knihovní zákon“). Požadavek na rešerše je tedy nutno vznášet dle výše uvedeného zákonného ustanovení.“

Ministerstvo zdravotnictví při znalosti dosavadního průběhu vyřizování žádosti o informace a aktuálně napadeného rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace konstatuje, že povinný subjekt zatížil svůj postup určitou zmatečností, a tedy nepřezkoumatelností. Je tomu tak

fakticky od samého počátku, neboť povinný subjekt již ve vyčíslení úhrady sám uvádí, že informace by musel vyhledávat (není jasné v čem, zda v odborných publikacích, prostřednictvím elektronických zdrojů, konzultací s odborníky povinného subjektu či odborníky externími) a tyto informace by musel zpracovávat. Na tomto svém názoru, ani po zákroku ministerstva, nic nezměnil, neboť v napadeném rozhodnutí povinný subjekt rovněž uvádí, že by musel na otázky odpovědět tak, že by vynaložil rozsáhlé vyhledávání a informace by musel zpracovat. K tomuto svému tvrzení připojil povinný subjekt odkaz na knihovní zákon a jeho ustanovení týkající se provádění rešerší. Ministerstvo (a zjevně ani žadatelka) ve světle argumentace povinného subjektu, která pohříchu zůstala nedotažená, nemá jasno v tom, zda povinný subjekt vůbec informacemi disponuje, a to bez ohledu na to, zda se vztahují k jeho působnosti či nikoliv (neboť ne každou informací vztahující se k působnosti povinného subjektu musí povinný subjekt disponovat – viz dále), resp. zda by sice byl schopen povinný subjekt informace poskytnout, ale musel by tak učinit jejich vytvořením, a to na základě např. konzultací s odborníky, odbornými texty a dalšími vědeckými zdroji. Zjednodušeně řečeno, je třeba, aby si povinný subjekt odpověděl na otázku, zda disponuje informacemi (již existujícími, zpracovanými) nebo by je musel vytvářet (ve smyslu sepisování odborného zdůvodnění vědeckých závěrů, na které se ptá žadatelka).

Podle § 3 odst. 3 informačního zákona platí, že informací se pro účely informačního zákona rozumí jakýkoliv **zaznamenaný** obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.

Pokud by povinný subjekt musel informaci vytvářet (ve smyslu zpracování odpovědí, zformulování zdůvodnění vědeckých závěrů s odkazy na vědecké práce, studie apod.), upozorňuje ministerstvo na § 2 odst. 4 informačního zákona, podle něhož se **povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory**, budoucí rozhodnutí a **vytváření nových informací**. Za názor či vytváření nových informací lze chápat nepochybně i zpracování odborného názoru na určitou vědeckou problematiku, byť by se týkala v obecné rovině působnosti povinného subjektu. Lze to přirovnat ke zpracování právní analýzy zákona, který do spadá do gesce např. Ministerstva zdravotnictví, neboť v takovém případě se problematika (výklad medicínského zákona) nepochybně týká působnosti daného povinného subjektu, ale objektivně (zatím) neexistuje a povinný subjekt (např. ministerstvo) by takovou analýzu muselo zpracovat. To je ovšem v rozporu s účelem zákona o poskytování informací a povinný subjekt není povinen právní analýzy nebo jiné odborné texty na žádost podanou podle informačního zákona zpracovávat. Jiná by byla situace, kdy žadatel označil dostatečně konkrétním způsobem již existující právní nebo jinou analýzu, stanovisko, metodiku, informaci apod.

V nyní posuzované věci však povinný subjekt zůstal v rovině tvrzení, že se na poskytování informací vztahuje zvláštní zákon, konkrétně knihovní zákon, což nijak blíže neodůvodnil. Povinným subjektem zvolené ustanovení totiž stanoví následující: Zákon se nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací. Ačkoliv poznámky pod čarou nemají normativní význam, zákonodárce příkladem uvádí zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, nebo zákon č. 256/2013

Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), resp. jeho předchůdce zákon č. 344/1992 Sb. Nejedná se o vyčerpávající odkazy, zvláštním zákonem může být i zákon nebo část zákona (ustanovení - § 38 správního řádu týkající se fyzického nahlížení do správního spisu) odlišný, ovšem vždy by se mělo jednat o komplexnější úpravu poskytování informací, tj. zvláštní zákon by měl upravovat, jak stanoví § 2 odst. 3 informačního zákona poskytování informací, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací. O tom, zda knihovní zákon dostojí těmto kritériím, se však povinný subjekt nijak nezmiňuje, pouze odkazuje na úpravu provádění rešerší jakožto služby provozovatele knihovny.

Z výše uvedeného se potvrzuje, že od počátku nebylo v důsledku argumentačně chudých úkonů povinného subjektu zřejmé, jestli povinný subjekt informacemi v zachycené podobě disponuje či nikoliv, resp. zda by je musel zpracovávat nebo zda takové informace lze získat prostřednictvím jiného zákona a tento zákon přitom představuje dostatečně ucelenou právní úpravu poskytování informací ve smyslu již citovaného § 2 odst. 3 informačního zákona.

Protože v napadeném rozhodnutí absentují dostatečné úvahy, proč žádost o informace nepodřadil povinný subjekt pod režim informačního zákona (ať už s odkazem na § 2 odst. 3 nebo § 2 odst. 4 tohoto zákona), nemohlo ministerstvo než napadené rozhodnutí shledat nepřezkoumatelným.

Ministerstvo k nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. května 2010, sp. zn.: 8 As 60/2009-73, kde uvádí „*Nejvyšší správní soud především připomíná, že **přezkoumatelnost správních rozhodnutí má vztah k ochraně principů demokratického právního státu.** V usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS Nejvyšší správní soud konstatoval, že „(p)odle čl. 1 odst. 1 Ústavy je Česká republika právní stát založený na úctě k právům a svobodám člověka a občana. Součástí pojmu právního státu v jeho soudobém chápání je vyloučení libovůle při výkonu veřejné moci. K tomu slouží při rozhodování o právech a povinnostech, děje-li se tak vydáváním formalizovaných individuálních aktů aplikace práva zákonem stanoveným procesním postupem, tedy i u rozhodnutí vydávaných v daňovém řízení, zpravidla odůvodnění takových aktů. **Smyslem a účelem odůvodnění je především ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. v tomto ohledu judikaturu Ústavního soudu, např. jeho nález ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, publikovaný pod č. 24/1997 Sb. ÚS, viz též www.usoud.cz). **Obsah odůvodnění proto musí být takový, aby uvedený účel, tedy zajištění přezkoumatelnosti rozhodnutí, byl naplněn.** Tak tomu je, jsou-li z odůvodnění patrné důvody rozhodnutí v kontextu všeho podstatného, co předcházelo jeho vydání a mělo vliv na jeho obsah. Paušálně definovat požadovaný „minimální“ rozsah odůvodnění, aby bylo v konkrétním případě ještě přezkoumatelné, dost dobře nelze, neboť toto je vždy kontextuální a individuální kategorií – zrcadlí se v něm zejména průběh předchozího řízení, především procesní aktivita stran a prováděné dokazování, povaha skutkových a právních otázek, které byly v řízení řešeny, a v rozhodnutí, jímž bylo jiné rozhodnutí přezkoumáváno, i povaha a rozsah přezkoumné činnosti orgánu, který ve věci rozhodoval, jak vyplývá z konkrétní procesní úpravy.“***

Námítka nepřezkoumatelnosti (absence řádného odůvodnění) a námítka týkající se omezené citace § 2 odst. 3 informačního zákona, které vznesla žadatelka, jsou proto důvodné. Ostatní námítky žadatelky lze s ohledem na zásadu subsidiarity hmotně právního přezkumu k přezkumu procesněprávnímu označit za předčasné, resp. je vezme v potaz povinný subjekt při dalším postupu. Námítky žadatelky totiž směřují do zdůvodnění, proč není třeba provádět rešerše. V této souvislosti si však nelze nepovšimnout, že sama žadatelka v odvolání uvádí, že jí jde o zodpovězení dotazů, resp. že povinný subjekt by měl mít dostatek odborníků, pro které by zodpovězení dotazů žadatelky zajisté neměl být problém. Žadatelka uvádí, že jí jde o uvedení vědeckých prací a konkrétních citací z nich, ze kterých by bylo zřejmé zodpovězení dotazů. A v neposlední řadě se podivuje, že je pro povinný subjekt tak velkým problémem si tvrzení, která veřejně prezentuje, důkazně obhájit. Je na povinném subjektu, zda na základě takto formulované žádosti identifikuje snadno požadované a existující informace, jejichž původcem je povinný subjekt, nebo zda by informace musel, ať už jakoukoliv metodou či postupem (byť by byl z pohledu žadatelky jednoduchý), fakticky vytvořit, sepsat, vypracovat apod.

Bez ohledu na námítky ministerstvo pouze okrajem poznamenává, že součástí předloženého spisového materiálu byly doručky neodpovídající údajům v předkládací zprávě. SZÚ uvádí datum podání odvolání 20. prosince 2022, ve spise figuruje doručka k odvolání – dětské obrně, které bylo doručeno (rozuměj dodáno do datové schránky dříve). Není jasné, zda se tato doručka vztahuje k předmětnému odvolání v této věci. Tyto určité nejasnosti však nic nemění na tom, že SZÚ považoval odvolání žadatelky za včasné.

Návrhu žadatelky na zrušení napadeného rozhodnutí a vydání informačního příkazu ministerstvo s ohledem na výše zjištěnou a konstatovanou nepřezkoumatelnost nemůže vyhovět.

Na základě výše uvedeného bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. Podle § 90 odst. 1 písm. b), věta za středníkem, správního řádu je orgán (zde povinný subjekt), který napadené rozhodnutí vydal, v dalším řízení (postupu) vázán právním názorem odvolacího orgánu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu dále odvolat.

Mgr. Denisa Kopková
zástupce ředitele odboru právního
podepsáno elektronicky